



# DOBŘANSKÝ ZPRAVODAJ

červen 2017

## Obsah

Slovo starosty

Společenská kronika

Krok za krokem v Dobřanech

Motoskijöring

Autokros

Sokolský ples a masopust

Dětský den

130. výročí založení SDH  
Dobřany

Pomník obětem světové války  
v Dobřanech

Seriál: Paměti Josefa Andrze  
na I. světovou válku závěr

Usnesení

Rozbor pitné vody

Úspora emisí

## Obec Dobřany

Dobřany čp. 90, 518 01 Dobruška

Tel.: 494 665 523, 724 183 076

Fax: 494 665 523

E-mail: [obecdobransy@volny.cz](mailto:obecdobransy@volny.cz)

[www.obecdobransy.cz](http://www.obecdobransy.cz)



### Vážení spoluobčané!

Po dlouhé zimě a studeném jaru jsme se konečně dočkali krásných slunečných letních dní. Dětem zbývá už jen krok do prázdnin a nám dospělákům se blíží čas dovolených a pohodových dnů. Prožijte všichni léto s úsměvem, šťastné návraty z dovolených, dětem krásné prázdniny a ať nám všem ty letní dny pomalu utíkají.

Nejdříve musím poděkovat všem, co jste se zúčastnili brigád, jak na kácení stromů, tak na úklid obce. Sejde se vždy spousta lidí a udělá se hodně práce a odměnou je naše pěkná obec.

Asi všichni jste si všimli, že se zastavily hodiny na našem kostele. Věžní hodiny po čtyřiceti letech, co téměř nepřetržitě slouží, již potřebovali větší údržbu, což se projevovalo tak, že se v poslední době hodiny často zpožďovaly, nebo zrychlovaly a přesný chod bylo jen stěží doladit. Dne 8. 5. 2017 si hodiny odvezl hodinář p. Fábera z Opočna. Po rozebrání celého stroje se však zjistily některé vážnější závady. Z tohoto důvodu oprava trvala déle, než se předpokládalo, ale v nejbližší době budou zpět na svém místě.

Konečně jsme se dočkali. V pondělí 10. 7. 2017 se konečně začne rekonstruovat silnice č. III/3093 vedoucí přes naši obec. Výběrové řízení na rekonstrukci silnice vyhrála firma STRABAG a rekonstrukci začne provádět od křižovatky na Sedloňov, tedy od Mlýna. Rekonstrukce je naplánovaná na tři etapy, kdy první je od Mlýna po autobusovou zastávku v Dobřanech, druhá od autobusové zastávky po odbočku na Nedvězí a třetí dále až na křižovatku pod Plasnicemi. Každá etapa bude trvat přibližně tři týdny. Dané úseky budou v době opravy vždy úplně uzavřeny.

... pokračování na straně 2

V minulém čísle Dobřanského zpravodaje jsme Vás informovali o podání žádosti o dotaci na nástavbu Základní školy. Vzhledem k obrovskému množství žádostí o dotaci v dané výzvě nebylo zatím v silách poskytovatele dotace, vyhodnotit všechny projekty a tak zatím nevíme, jak to s dotací dopadne. Bohužel finanční objem všech žádostí v daném programu značně převyšuje částku, která se má na dotace rozdělit.

Také jsme požádali o dotaci Královéhradecký kraj na projekt „Zkapacitnění vodojemu“, který se týká především optimalizace řízení provozu vodojemu. V současné době ještě nevíme, zda budeme s žádostí úspěšní, pokud ano, dojde k poměrně velké rekonstrukci, což by nám mělo pomoci v době sucha.

Již v loňském roce obec zakoupila držák na přepravu jízdních kol na závěsné zařízení osobních vozidel. Pro místní je půjčovně 50,- Kč na 1 den u ostatních 100,- Kč. Při delší zápujčce (např. dovolená) bude cena dohodou.



Starosta

## Společenská kronika

Životní jubilea v Dobřanech oslavili:

Paní Vlasta Pábllová  
Pan Jaroslav Kozák  
Pan Libor Krulich  
Pan Jan Moc

Pan Josef Janko  
Paní PhDr. Eva Mouchová  
Paní Anežka Poulová



Všem našim sousedům srdečně blahopřejeme!

V pátek, 5. května 2017, nás opustila po delší nemoci naše sousedka **paní Milada Ptáčková**. Velkou účastí v kostele sv. Mikuláše jsme se s ní rozloučili v sobotu, 13. května. Čest její památce!

V neděli, 7. května 2017, nás opustil po delší nemoci náš souseď **pan Adolf Poul**. Velkou účastí v kostele sv. Mikuláše jsme se s ním rozloučili ve čtvrtek, 11. května. Čest jeho památce!

## KROK za KROKEM v našich DOBŘANECH

1. ledna 2017, první den nového roku, také státní svátek, který mnozí z nás ani neznají. Jedná se o den obnovy samostatného českého státu. V našem kostele sv. Mikuláše se konala v jedenáct hodin novoroční mše, účast nezvykle vysokého počtu farníků - 46. Celebroval P. Jan Barborka. Jinak v Dobřanech po silvestrovských oslavách, ohňostroji a půlnočním setkání sousedů u našeho Majketu, kde jsme si popřáli všechno dobré a pevné zdraví v nastávajícím novém roce, je sváteční klid.

Středa, 4. ledna - v naší sokolovně od 18.30 začíná opět pravidelná jóga, kterou perfektně vede každou středu paní Tereza Mičková. Kdo by měl nejen od nás, ale i z okolních susedů zájem, stáčí dát vědět třeba na náš OÚ, zařídíme. A to i na další, poprázdňinový seriál.

V sobotu, 7. ledna se konala opět jako každý rok, Tříkrálová sbírka. Asi jedenáct dětí a tři dospěláčky vybraly u nás téměř devět tisíc korun. Na počet našich obyvatel je to hodně,

pokud peníze pomohou potřebným, je to prima. Celkem se v naší bysterské farnosti vybralo přes 76 tisíc korun.

Od ledna letošního roku jezdí popeláři každé druhé pondělí vesměs ráno, tak nesmíme zapomínat včas vytáhnout popelnice. Trochu se to zaseklo, když jezdila nová parta a bylo hodně sněhu, ale teď už to bude, doufejme, bez problémů.

Čtvrtek, 19. ledna - v dobřanské sokolovně pokračuje pravidelné přátelské posezení s naším panem farářem Barborkou. Už třetím rokem se schází kolem deseti farníků, probere se všechno možné, P. Barborka tomu přidává duchovní rozměr.

V pátek, 20. ledna, se v sokolovně konala schůze dobřanských dobrovolných hasičů - účast pěkná.

26. ledna, ve čtvrtek se od 16. hodiny sešli dobřanští senioři, ale i mladší ročníky, na svém také pravidelném setkání v sokolské klubovně. Tentokrát byla velmi zajímavá beseda s panem Tomášem Machem, někdo ho označil jako šamana. Přednáška se týkala léčitelství a jeho zkušeností, které získává mimo jiné na svých dlouhodobých pobytech v jižní Americe, konkrétně hovořil o Ekvádoru. Bylo nás kolem třiceti a beseda se protáhla téměř do dvaadvacáté hodiny, bylo pořád o čem hovořit.



Letošní lednové mrazivé počasí opět dovolilo, že se mohlo připravit a zaledovat naše víceúčelové hřiště. V krásném zimním počasí se na ledě scházeli rodiče s dětmi a hřiště využívala i místní škola.

Únor začal v Dobřanech pravidelnou jógou v sokolské tělocvičně, v neděli 5. února v jedenáct hodin mše svatá v kostele sv. Mikuláše, opět překvapivá účast kolem padesáti farníků. Samozřejmě zachraňují okolní vesnice.

V úterý, 21. února, se konala porada organizačního výboru SENIOR KLUBU DOBŘANY, připravoval se program na čtvrtek, 23. února.

Posezení našich seniorů se povedlo, i když jsme museli změnit hosta, pan Pepa Němeček se omluvil, měl malou zdravotní indispozici, nahradil ho perfektně náš pan Jirka Moravec. Pan Němeček slíbil besedu na jiný termín, což rádi využijeme. Posezení jsme skončili tak,





abychom se mohli zúčastnit veřejného zasedání na obecním úřadě, což se všechno podařilo skloubit.

Březen začal u nás v sobotu, čtvrtého, tradičním masopustem v sokolovně. Opět přišly děcka s doprovodem a s lampiony, uvnitř byl program i pohoštění. Nálada výborná.

V neděli, 5. března, mše svatá v našem kostele, pan farář hovořil také o misii, která čeká naši farnost koncem března a začátkem dubna. To tu ještě nebylo, tak uvidíme. O tom podrobně mluvil pan farář také při pravidelném setkání farníků z Dobřan ve čtvrtek, 16. dubna v sokolovně.

V pátek, 17. března, jsme za celou obec popřáli k významnému jubileu panu Josefu Jankovi a předali jsme dárek. Také panu Jaroslavu Kozákovi jsme popřáli, samozřejmě číslice na dortu by byla mnohem, mnohem nižší. Také děkujeme za milou pohostinnost při předávání dárku a blahopřání. Bylo u nich krásně.

Ve čtvrtek, 23. března, proběhl opět SENIOR KLUB v sokolovně, pro velký úspěch z loňského posezení jsme rádi opět pozvali emeritního učitele z naší školy, pana Rudolfa Kratochvíla. No a protože přijel opět se svou harmonikou, program byl jasný. Písníček, které nám zahrál, byl bezpočet a všichni si rádi zanotovali. Večer se protáhl, ani se nechtělo končit, a bylo nás asi ke třiceti.

31. března proběhlo na našem obecním úřadě výběrové řízení na opravu našeho vodojemu. Vítězná firma se opravy ujme, pokud získáme dotaci. Bylo by to zapotřebí, s vodou to ani letos asi nebude jen tak, podle průzkumů je ve východočeském kraji nejméně zásob spodních vod v Čechách.

1. dubna v sobotu, byl v Dobřanech nejen apríl, ale také se konala menší brigáda na pokácení stromů. Zúčastnilo se asi patnáct brigádníků, pracovalo se téměř do večera, ale výsledek byl dobrý. Za odměnu se posedělo u klubovny, bylo i občerstvení i veselo.

Neděle, 2. dubna – a tak jako každý rok, čtrnáct dní před velikonočními svátky, proběhla u nás "ženská koleda". Je to dlouholetá tradice, nejdříve chodily koledovat menší děvčata, po nich přišly větší dívky. Zpívalo se, plácalo se, posedělo se, povídalo se, něco se popilo, bylo veselo.

Také tuto první neděli v měsíci se v kostele sv. Mikuláše konala pravidelná mše, tentokrát jí sloužil otec Pavel, který byl součástí misijní návštěvy v naší farnosti. Jak nám říkal ve své promluvě, narodil se v Žilině, slouží v Bratislavě, ale musíme ho pochválit za perfektní češtinu. Spolu s ním se účastnil i náš pan farář Jan Barborka. Promluva otce Pavla se nesla v duchu potřeby odpouštět. V průběhu mše sv. se konaly také křtiny miminka - holčičky ze sousední vesnice.

V úterý, 4. dubna, zasedal organizační výbor SENIOR KLUBU DOBŘANY, zabýval se přípravou dalšího pravidelného klubu pro seniory.

Čtvrtek, 6. dubna v 19 hodin se v budově obecního úřadu sešla poradní schůzka našich dobrovolných hasičů, jednalo se o přípravu slavnostních oslav 130 let od založení sboru v Dobřanech. Ty proběhnou v sobotu, 6. května na závodě U hradu a v našem dřeváku.

Součástí budou soutěže požárních družstev a odpoledne proběhne také žehnání novému praporu dobřanských dobrovolných hasičů, které provede náš pan farář Barborka. Oslav se také mimo dalších pozvaných hostů zúčastní i naši přátelé z Dobřan u Plzně. Bude se na co dívat, sto třicáté výročí si to zaslouží. Pozváni jsou také všichni naši občané. Večer se koná ve dřeváku taneční zábava, hrát nám bude ZEUS.

Bohaté občerstvení bude k dispozici od rána do večera.



V pátek, 7. dubna, se v rámci probíhající misie sešli naši farníci k přátelskému posezení v sokolské klubovně. Přítomen opět otec Pavel a otec Jan. Proběhla promluva o potřebě vděčnosti v životě, kterou nám přiblížil velmi podrobně a srozumitelně otec Pavel.

V pondělí, 10. dubna se konala od 16. hodiny obecní brigáda. Bylo to právě ve dnech celostátní akce „Uklidili jsme Česko“, která probíhala po celé zemi. My jsme si uklidili naše Dobřany, je to už dlouholetá tradice a účastní se hodně našich sousedů. Pravda je, že jsou to zpravidla stále stejní brigádníci. Nebylo nás tolik, jako v minulých letech, ale to mohlo být také tím, že tato brigáda byla přeložena kvůli počasí ze čtvrtka, šestého dubna. Ale vše proběhlo úspěšně, po skončení práce jsme poseděli opět u sokolské klubovny. Občerstvení samozřejmě bylo, veselo taky.

Letos poprvé Velikonoce započaly 14. dubna na Velký pátek coby státní svátek. Je to na památku ukřižování Ježíše Krista, zmiňuji to proto, že hodně mladých už tuto historii vlastně ani nezná. Zvony samozřejmě jako každý rok odletěly do Říma, aby se nám nazpět vrátily na Bílou sobotu. O Velikonočním pondělí chodili po domech koledníci, ani nevím, jestli také zpívali jako děvčata při ženské koledě, ale každopádně bylo veselo. Je dobře, že tahle tradice se u nás stále drží, ve městech už to takové nebývá.

Ve středu, 19. dubna, proběhlo na obecním úřadě pravidelné veřejné zasedání, pan starosta nás seznámil s aktuálními informacemi o práci zastupitelstva a dění v obci. Vzhledem k tomu, že ve stejnou dobu probíhala i jóga v tělocvičně, občanů přišlo velmi málo. Je to škoda, určitě by se lidé dozvěděli odpovědi na otázky, na které se ptají, ale na schůzi se jim nechce.

Čtvrtek, 20. dubna. V 17 hodin se sešli senioři i jejich přátelé v sokolské klubovně na každoměsíčním posezení s besedou, kterou tentokrát vedl náš soused pan Janin Baďo. Patří jemu i jeho kamarádovi Jardovi Andršovi velké poděkování za přednášku o jejich měsíčním putování po Novém Zélandu, bylo to opravdu velice zajímavé a dozvěděli jsme se o této, pro mnohé z nás asi exotické zemi, hodně zajímavého. Besedu samozřejmě doplnili krásnými fotografiemi, promítanými na televizní obrazovku. Všem se to líbilo, doplňujících otázek bylo nepočítaně. Také účast byla vysoká, bylo nás devětatdacet a sedělo se dlouho.

V pátek, 21. dubna, opět v naší klubovně, se konala valná hromada Sokola. Paní Hanka Vomáčková podala vyčerpávající zprávu o všem, co sokolové organizovali v loňském roce 2016. Sama zdůraznila, kolik se toho u nás i v rámci Sokola děje. Zprávu o účetnictví přednesla přehledně paní Hanka Kavková, všechno to bylo o kladných číslech, byli jsme spokojeni. Celkovou zprávu o činnosti vedl profesionálně sokolský pan starosta Jirka Moravec.

Účast vysoká.

A tady musím zase už pokolikáté s obdivem připomenout, kolik se toho v našich Dobřanech děje. Běžně si to člověk ani neuvědomuje, až když to jde na papír. A to samozřejmě se vždycky na něco zapomene.

Na Jaroslava, 27. dubna, proběhla na obecním úřadě informativní porada ke 130. letým oslavám založení dobřanského hasičského sboru, což se uskutečnilo v roce 1887. Asi kolem dvaceti našich děvčat slíbilo připravit sladké i slané pohoštění na sobotu, 6. května a projednávali se i podrobnosti o hasičských soutěžících družstvech. A pan David Moravec předvedl i náš nový hasičský prapor s patronem všech hasičů, svatým Floriánem. Moc se líbil. Tak ještě aby na tu naši jubilejní slavnost vyšlo pěkné počasí.

Abychom jenom nechválili, už párkrát se v Dobřanech stalo, že popeláři zapomenou zajet k některým domům, například k Ratvajům nebo k Pechům, ti se pak oprávněně zlobí. A zase už několikrát to náš starosta pan Michal Moravec okamžitě zaurgoval, poněkoličké mu bylo slíbeno, že se to napraví, všem se omlouvají, někdy i zajeli ještě v týdnu, ale zase se to někdy stává. Tak snad se to popeláři naučí, jsme malá obec, nedovedu si představit, že by to dělali i ve městech. To by asi tak hladce neprošlo. A pokud se to ještě stane, je možno použít kontejner na směsné odpady, ale snad už se to nebude opakovat.

Neděle, 30. dubna, pálení čarodějnic na závodišti.



Pondělí, 1. máj, lásky čas ... u nás proběhl v klidu a pohodě, někteří - nechci jmenovat - sháněli rozkvetlé stromy, aby neuschli, průvody ani demonstrace u nás nejsou, byl to tedy klidný a slunečný den. Karel Hynek Mácha by si pochvaloval.

Pátek 5. května – na závodišti příprava na zítřejší oslavy našich hasičů.

A je tady sobota, 6. května, slavný den pro Dobřany a naše dobrovolné hasiče. Konaly se soutěže, přijeli hosté z okolí, pan senátor Antl s manželkou, pan farář Barborka a slavilo se. Velmi zasvěceně o tom podrobně píše naše nová kronikářka, paní Hanka Ježková - přečtete si na jiném místě.

V neděli, 7. května, májová mše v našem kostele, bylo 51 účastníků, zasloužilo se o to i malé miminko od Kasnarů z Kounova, které u nás pan farář Barborka pokřtil.

Pondělí, 8. května, státní svátek. Od osvobození od nacistické nadvlády už uběhlo 72 let. Nejvíce se o to zasloužila Rudá armáda a američtí vojáci, v té době ještě spojenci a přátelé.

Čtvrtek, 18. května – SENIOR KLUB DOBŘANY, předposlední setkání před prázdninami, kde nám již tradičně skvěle připravil a upekl výborné pstruhy na grilu náš pan Jirka Ježek. Byly to opravdu lukulské hody, zájem velký, přišlo 39 hostů a snědlo se 45 pstruhů. Někdo si dal i dvakrát, jak chutnalo.

Pátek, 19. května – náš soused pan Libor Krulich starší oslavil narozeniny, za obec mu přišli pogratulovat a přinést dárek paní Liduška Martinková a Honza Moc. Popřáli jsme pevné zdraví, poseděli, paní Maruška i Libor ml. se o nás skvěle starali a čas utíkal. S Liborem bylo neustále co povídat!

V sobotu, 20. května, se u nás konal svoz nebezpečného odpadu, hodně se toho odvezlo. Určitě bude ještě svoz železa, velkoobjemového odpadu a na podzim také charita, tak jako ostatně každý rok.

Poslední setkání SENIOR KLUBU DOBŘANY před začátkem prázdnin bude 15. června, to pojedeme na prohlídku Staročeského pivovaru v Dobrušce. V plánu je i večere, zúčastnit se samozřejmě můžou i mladší ročníky, přátelé našich seniorů. Mimo jiné se tam vaří Rampušák – výborné dobrušské pivo.

Protože sledované kroky zatím končí, nezbyvá než – jako vždycky – zmínit, kolik se toho u nás v Dobřanech děje. A to určitě něco ze sledovaných událostí vypadlo. Tak na shledanou zase příště!

## MČR motoskiöring, Dobřany v Orlických horách 11. 2. 2017 definitivně o mistra ČR !!!

**Kdo jste byli na sobotním posledním závodě MČR v motoskiöringu „Orion Shiva KTM Cup 2017“ v Dobřanech v Orlických horách, určitě mi potvrdíte, že tak nádherné závody jste dlouho neviděli. Vždyť až do poslední chvíle se nevědělo, kdo bude mistrem. Navíc se opět přepisovaly různé historické tabulky. A jak to tedy v Dobřanech dopadlo?**

Opět se potvrdilo, že dobřanských závodů se jezdci rádi účastní. Do závodu se přihlásilo v MČR 19 posádek (letos nejvíc). Kromě Vítů Marka jeli všichni, kteří v předchozích 5 závodech startovali.

V kvalifikaci váleli Pavel Dvořáček se zkušeným lyžařem a 3násobným mistrem ČR Petrem Čížkem. Byli dvakrát 2. a poslední jízdu vyhráli. Z kvalifikace si tak připsali na své konto 2 body za 2. místo.

Po odjetém finále se začalo horečně počítat. Jak Josef Mňuk, tak i Patrik Šroler, měli totiž po finále na svém kontě 97 bodů. Mistry tak muselo určit pomocné kritérium podle řádů – počet nejlepších umístění. A to na tom byli lépe klášterečtí bratři, kteří letos dvakrát vyhráli, kdežto Josef Mňuk pouze jednou. Tak takový dramatický závěr sezóny jsme určitě dlouho neměli. Bratři Šrolerové získali svůj v pořadí 4. mistrovský titul – stejně jako Bohuslav Svatoš s Radimem Novákem v dřívějších letech. Patrik a Miroslav Šrolerové navíc po dlouhé době získali titul na dvoudobém stroji – posledním vítězem na „dvoutaktu“ byl v roce 2007 dobřanský Josef Švorc s lyžařem Josefem Drašnarem.



1. Pavel Dvořáček – Petr Čížek, SMX Racing Team Rudník, KTM 250 2T, 8:55,91
2. Josef Mňuk – Filip Langer, Mňuk Racing Team z.s., Yamaha 450 4T, 9:03,43
3. Roman Mňuk – Zdeněk Langer, Mňuk Racing Team z.s., Yamaha 450 4T, 9:07,38
4. Tomáš Fogl – Martin Sabota, SMK Klášterec nad Orlicí v AČR, Yamaha 450 4T, 9:10,13
5. Michal Plíhal – Josef Poul, SMX Racing Team Rudník, Suzuki 450 4T, 9:23,29
6. Lukáš Mohaupt – Václav Hotový, Orion Racing Team, Honda 450 4T, 9:23,29



Mistry se tak stali Šrolerové (97 bodů). Za nimi byli Josef Mňuk – Filip Langer (97 bodů), Lukáš Mohaupt – Václav Hotový (92 bodů), Roman Mňuk – Zdeněk Langer (81 bodů), Pavel Dvořáček – Petr Čížek (71 bodů) a Tomáš Fogl – Martin Sabota (67 bodů).

V Dobřanech se rozhodlo i o vítězi Orlického poháru pro hobby jezdce na který se sjelo 37 posádek.

Orlický pohár 2017 vyhráli zaslouženě Kylar s Majvaldem s 85 body. Na čele seriálu byli od 1. závodu a v roce 2018 by jim určitě slušela účast v MČR. Za nimi skončili další známí jezdci Lux s Fiedlerem (73 bodů) a Kavka se Sabotou (63 bodů).

Na závěr povedeného dobřanského závodu mohlo být v příjemně vytopeném „Dřeváku“ provedeno slavnostní vyhodnocení úspěšné sezóny 2017. Vyhlášeno a odměněno věcnými cenami bylo 5 nejlepších jezdců i lyžařů v MČR i v Orlickém poháru. Dále byl oceněn nejlepší pořadatel seriálu (AMK Dobřany), skokan roku (Pavel Dvořáček) i osobnost motoskijøringu (Josef Vašíček).

Letošní sezóna se nám určitě vydařila. Díky zimě se podařilo odjet všech 6 plánovaných závodů, což je po předchozích špatných zimách úspěch. Chodilo i dost diváků, účastnilo se hodně posádek, na všech závodistištích se odjely zajímavé závody.

*Josef Vašíček, 12.2.2017*

Dalším sportovním podnikem který byl na dobřanském závodním okruhu uspořádán, bylo MČR a PS RB v autokrosu 27. - 28. 5. 2017. Na sobotní Mistrovství ČR bylo převzato 24 startujících a na nedělním POHÁRU SPONZORŮ 21. A co je na těchto závodech tak

přitažlivé? Že nikdy nevíte, jak to vše dopadne jak pořadatecky tak jezdecky. Na každého čeká tolik nástrah, že pokud se nepřikloní alespoň trochu štěstí je zle. Nás hřeje to, že jsme součástí výchovy budoucích účastníků silničního provozu a že ovládání vozidla je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod. A co dodat ještě k závodům? Vše proběhlo k plné spokojenosti jezdců, soutěžících, sportovních komisařů a snad i k těm několika divákům, kteří přišli podpořit mladé jezdce.



Díky za přízeň  
*Automotoklub v AČR Dobřany*

## Sokolský ples a masopust

Dne 18. února 2017 proběhl u nás v Dobřanech Sokolský ples. Jeho součástí byla jako každoročně bohatá tombola, příjemná hudba, zábavné tance a milá obsluha. Všichni byli ve správné náladě a ples se tradičně vydařil.

Letošní masopust se konal 4. března. Natěšené děti s rodiči





se sešly o půl páté u Majketu a mohly vyrazit průvodem k sokolovně, kde na ně čekaly připravené hry, sladkosti, tombola, písničky a ostatní zábava. Děti i dospělí si plně užívali a vše probíhalo tak, jak mělo. Myslím si, že děti si užily všechny bezvadné soutěže od Marti Václavkové a Evky Brychové, kterým za to patří velký dík.

*A. Moravcová*

## CO JSTE HASIČI, CO JSTE DĚLALI?

Je to neuvěřitelné, ale v letošním roce oslavil náš sbor dobrovolných hasičů již 130 let od svého založení. Sbor byl založen po vzoru okolních obcí, zvláště Sněžného, jehož stanovy byly vzorem pro naše zakládající členy. K ustavení sboru daly podnět i předchozí velké požáry, hlavně v roce 1883 zemědělské usedlosti čp. 3. Tolik citace z almanachu, který byl vydán ke stému výročí založení sboru - autoři: Josef Linhart, Libor Krulich a Josef Martínek. Almanach podrobně zachycuje historii hasičů i požárníků v naší obci až do roku 1987 a je doplněn mnoha fotografiemi.

Jistě je uložen ve vašich domácnostech a je zajímavé si ho znovu připomenout. Obdivuji, kolik času museli jeho tvůrci věnovat jen sběru materiálů a sestavení celého almanachu.

Den D nastal 6.5.2017, celé oslavě však předcházela příprava, kterou měl hlavně na starosti David Moravec. Dobřanské ženy se ujaly přípravy jídel a tak se peklo, smažilo, vařilo. Některé místní hospodyňky doma upekly různé koláčky, buchtičky, trubičky, rohlíčky a připravily chlebičky, chuťovky, jednohubky... Ve dřeváku se smažily řízky, připravoval se bramborový

salát, ohřívaly se párky, vařila se polévka točilo pivo... . Před dřevákem se pekly krůty. Muži měli na starosti přípravu tratě a organizaci celé soutěže - s tím jim píchla i děvčata. Nacvičit slavnostní nástup při požehnání nového hasičského praporu, přípravu dřeva na roztopení parní stříkačky a také pozvat nějaké celebrity.

Dopoledne se začalo závodit. Do soutěže se přihlásilo 10 družstev mužů a 3 družstva žen.



Po vzájemném povzbuzování se týmy umístily takto:

MUŽI:	1. místo	SNĚŽNÉ
	2. místo	OHNIŠOV
	3. místo	BYSTRÉ dorost
	4. místo	DOBŘANY
ŽENY:	1. místo	OHNIŠOV
	2. místo	DOBŘANY
	3. místo	OLEŠNICE v O. h.



Nálada byla příjemná, počasí nám přálo a po vyhlášení výsledků hasičské soutěže se začalo připravovat žehnání hasičského praporu. Také se vyhlížela návštěva z „velkých“ Dobřan. Slavnostní ceremoniál začal projevem starosty hasičů Davida Moravce. Připomenul historii sboru a obětavou práci některých členů a přivítal praporečníky z Dobřan u Plzně, z Kounova, z Deštného, z Olešnice, z Bohdašína a také náš nový prapor, který zhotovila paní Miroslava Holečková z Nového Města nad Metují. Je vyroben ze saténu. Z lícové strany na něm jsou symboly hasičů a znak obce, z rubové strany je vyšíty sv. Florián, který drží ochrannou ruku nad kostelem sv. Mikuláše. Prapor si můžete přijít prohlédnout na obecní úřad. Žehnání se ujal pan farář Jan Barborka a proběhlo před naší historickou dvoukolovou stříkačkou z roku 1930. Pak se slova ujal pan senátor JUDr. Miroslav Antl a po něm předala paní Jitka Martincová z Okresního sdružení hasičů v Rychnově nad Kněžnou medaili za příkladnou práci. Slova se ujali starostové z velkých i malých Dobřan. Ocenili práci hasičů a navzájem si popřáli vše nejlepší, jak už to mezi dobrými kamarády chodí. Nakonec vystoupila i naše milá Dáša - místostarostka Dobřan a předala nám štědré dary: 2 sudy piva, půllitry, různé dobroty a odznáčky s vtipnými nápisy. Návštěva se odjela připravit na večerní zábavu a ve dřeváku se chystala večere a studené pohoštění. Od osmi hodin začala hrát hudební skupina Zeus, která rozhýbala skoro všechny přítomné. Taneční rejdní trvalo až do brzkých ranních hodin. Celá sláva dopadla výborně, druhý den se muselo ještě všechno uklidit a přepočítat. Starosta hasičů Vám vzkazuje, že všem moc děkuje, a že Vám to svatý Florián nikdy nezapomene!

*HJ*



## Dětský den

1. června, tedy přesně na den dětí, se i jeden takový uskutečnil u nás v Dobřanech. Letos se organizace chopila Majka Švorcová. Nejprve se šlo k dobřanskému Majketu, kde děti dostaly pití. Následně jsme se vydali až na dobřanské závodistiště, kde Majka připravila několik her, jak pro mladší, tak i pro starší děti. Já a Anča Mičková jsme měly na starosti mladší děti, které měly připravené o trochu jednodušší aktivity. Po tom, co jsme dohráli hry a splnili všechny úkoly, jsme se vydali opět k Majketu, kde děti dostaly odměnu v podobě bonbonů, nanuků a bublifuků. Myslím si, že děti si toto odpoledne užily a těší se zase na další Dětský den v Dobřanech.

*N. Moravcová*



## POMNÍK OBĚTEM SVĚTOVÉ VÁLKY V DOBŘANECH

### 90. výročí odhalení

První světová válka byla pro Čechy obzvláště krutá. Ve válce, která si vyžádala miliony obětí, válčili Češi na obou stranách. Bojovali na straně Rakouska-Uherska, nebo také v legiích v Rusku, Itálii, nebo Francii.

Několik roků po světové válce, v první republice, města a vesnice začaly stavět pomníky padlých. Pomník padlých je takový hrob v dáli, vzpomínkové místo na ty, kteří se nevrátili.

Města a velké vesnice stavěly pomníky z leštěné žuly, nebo honosná pískovcová sousoší. V r. 1924 byl postaven pomník v Ohnišově, r. 1927 v Sedloňově a v Dobřanech. Nejvíce jich bylo postaveno k 10. výročí republiky r. 1928. V Bystrém a v Novém Městě n. Met., v Dobrušce r. 1929.

V Dobřanech, v chudé vesnici, byl postaven pomník z kamene. Je sestaven z přírodního kamene (gabro) ze Špičáku. Tehdy tam lom ještě nebyl, kámen byl brán z volných balvanů na úpatí Špičáku. Kámen vozily povozy rolníků p. Františka Krulich, Anny Poulové a Jana Poula. Pomník sestavil mistr kamenický p. Alois Štěpina z Nového Města. Nejvíce mu pomáhali Karel Grim, krejčí z čp. 57, Adolf Krulich z čp. 25, Antonín Marek z čp. 76, starosta Jan Poul z čp. 39.







Pomník stál 1500 Kč a byl hrazen z darů místních spolků: Národní Jednoty Severočeské, Ochotnicko čtenářské Besedy, Sboru dobrovolných hasičů a sbírkou mezi občany.

Slavnostní odhalení se konalo 18. září 1927 v neděli o posvícení. Za pomníkem na žerdi byla napnuta státní vlajka. Průvod byl zahájen banderiem mládenců na koních, následoval alegorický vůz s mládeží v národních krojích, dále pochodovali legionáři v uniformách a sokolové okolních jednot a hasičské sbory z okolí. Slavnostní projev měl ředitel měšťanské školy v České Skalici p. Josef Měříčka. Slavnost byla zakončena zpěvem státní hymny.

Měla to být velká slavnost, ale byla pokažena celodenním vytrvalým deštěm. V pondělí se sloužila zádušní mše za padlé. Jména 19 mrtvých byla zvěčněna na desce pomníku. Dnes téměř po 100 letech jsou tato jména úplně neznámá. Většina jmen úplně z Dobřan zmizela. Byla chyba, že se u jmen nenapsala alespoň čp.

Pokusil jsem se o nich alespoň něco málo zjistit.

Co jméno, to tragický osud.

Jan Andrejs	pocházel z Dolů čp. 9, dnes již zaniklého. pí. Vachková byla jeho nevlastní sestra.
Emanuel Čtvrtečka	roz. 21. 7. 1889 syn podruha, padl v Itálii na Piavě v říjnu 1918.
Vojtěch Čtvrtečka	roz. 1886 pocházel z čp. 44.
Josef Grim	roz. 1895 z čp. 14 kovář.
Josef Grim	roz. 1883 tkadlec z čp. 17, zemřel na cholery v říjnu 1914.
Josef Hartman	roz. 1896 tkadlec z čp. 62.
Adolf Hencel	pocházel z čp. 5.
Zikmund Janko	roz. 29. 6. 1887 tkadlec z čp. 37, ženatý, padl 8.2.1918 v Itálii na Piavě.
Josef Marván	asi z čp. 74.
Josef Maisnar	roz. 28. 4. 1895 z čp. 43, padl 20. 8. 1915 na ruské frontě u Sobkova.
Josef Obst	roz. 21. 7. 1895 rolnický syn z čp. 7. Utopil se při koupání v Jaderském moři v přístavu Pulji 23. 7. 1916.
Adolf Prouza	roz. 1889 tkadlec z čp. 11, padl na italském bojišti.
Josef Ptáček	roz. 19. 12. 1893 svob. Tkadlec z čp. 77 (stávalo pod školou), padl 17. 11. 1916.
Karel Šinták	roz. 1867, dělník, narukoval r. 1915.
František Tauc	z čp. 49, chalupa u Plasnic.
František Tomáš	roz. 29. 2. 1888 rolnický syn z čp. 31. Padl 2. 5. 1915 na ruském bojišti.
Ferdinand Volf	z čp. 51 dnes zaniklé u Plasnic.

Václav Kárník      roz. 28. 9. 1898 Nedvězí-Pustina čp. 46, Bokova chalupa,  
padl 28. 8. 1917 u Gorice na italské frontě.

Josef Verner      roz. 28. 1. 1884 ruský legionář, bydlel na bysterských Dolech v čp. 56,  
pracoval v tkalcovně u Josefa Jaroslava Hejzlara.

Při mobilizaci 28. 7. 1914 byl povolán k 18. pěšímu pluku do Hradce Králové. Po urychleném zformování pochodové jednotky s ní 2. 9. 1914 odešel na ruské bojiště. Zde byl později zajat a byl držen v zajateckém táboře v Novonikolajevsku. V zajetí se 15. 8. 1918 přihlásil do čs. vojska. Zapsán byl do stálého stavu 11. čs. Střeleckého pluku v hodnosti střelce a byl veden u úderné roty. V bojích proti bolševickým vojákům u obce Repjovky nedaleko Alexandrovky dne 27. 9. 1918 padl. Byl pohřben na neznámém místě. Jeho jméno je také napsáno na pomníku padlých v Bystrém - co legionář.



Vdova s dcerami se přestěhovala do svého rodiště Dobřan a zakoupila zde chalupu čp. 58. Bylo jejím přáním, aby její manžel byl zapsán na pomníku v Dobřanech.

Obec se o pomník stará, je zde i květinová výzdoba. Občas si připomeňme na velké oběti, které naši předci přinesli pro své blízké a vzdejme jim čest a vděčnost.

*Josef Langr*

## SERIÁL: Paměti pana Josefa Andrše, nar. 2. dubna 1889, z 1. světové války - závěr

... 11. října jsme museli nastoupit do lodi, která nás měla dovést na Srbsko. Pěkně se to jelo, jen nás neměli vystrašit, že narazíme na minu, která může loď rozházet. Jeli jsme sice kolem pobřeží, ale v některém místě nebylo zem vidět. Den jsme jeli po moři a pak tokem Dunaje zase den přes Galac až do rumunského přístavu Braila, tam jsme se vylodili zase do vlaků a jeli až k srbským hranicím, kde nás převezli i s vagonama na pontonech přes Dunaj a zavezli až do města Kragujevace a byli tam čtyři dny. Já jsem dostal na lodi stráž u pokladny a u té jsme dočkali konce války. Pátý den už jsme zase mazali zpátky přes Dunaj do chorvatského města Ruma a to 26. října, tam kam jsem se štabskompanií válku načal. Kdyby mě někdo na začátku války řekl, tady za čtyři a čtvrt roku válku doděláš, tak bych mu řekl, že je blázen, že není možné, aby to tak dlouho trvalo - jenže jsme stejně zvěděli, že je konec války až za týden po vyhlášení samostatnosti. Když jsme šli do



města, tak nám lidé říkali, ať jedem domů, že je po válce, ale důstojníci nám to řekli až 3. listopadu a zároveň nám řekli, že můžem jet domů dráhou, tak jako dosud, živobyťi že máme ještě na kolik dní, takže si můžem uvařit ve společné kuchyni a že nevíme, kde budem moci vagonýrovat. A také skutečně teprve třetí den jsme lezli do vozů, cestou nám kuchaři vařili a měli jsme se dobře. První den jsme jedli v poli - vyjeli jsme 4. listopadu - bylo pěkně, tak jsme si po menáži lehli, chvíli ležím, když ke mně přišel Chorvat a povídá: „predaj pušky“ - mně ani nenapadlo, že bych jí mohl prodat - a tak mu z legrace povídám - dával totiž 20 forintů - davaj 30 a on hned mě je dal. Důstojníci ale říkali, ať zbraně neprodáváme, že nevíme, jestli se někde nestřetnem s Maďary. Tak jsem sháněl pušku jinou, u trénů jsem ji sehnal a taky jsem si nabral nějakou konzervu i sádla nabral do piksly, do plechovky jsem nabral povidel, chleba jsme fasovali a také dva paklíky tabáku. Také jsem dostal dva žoldy. Tak jsem byl dosti zásoben, i flintu jsem táhl do vozu, ale cestou jsme jí přerazili a zahodili do pole a jeli na Budapest. Tam, kteří byli z Polska, museli přeseďat a tak se v našem vlaku uvolnilo, jeli jsme v takovém vysokém uhláku a tak většina od nás přestoupila do osobních vozů, jenže sotva jsme tam přišli, napadli nás maďaři a čeho měl kdo víc a celtu či deku, tak mu sebrali a kdo se bránil, tak mu sebrali i plášť. Když jsem viděl, co dělají, tak jsem se vrátil do uhláku a se mnou ještě asi osum. Někteří měli zase kůže na podrážky, že to schovají někde, až by se mělo jet, že s tím přijdou. Ale jednoho chytli, když šel přes koleje maďar ho chytli, odvedl na nádraží a přišli o všecko. Já jsem to zahrabal pod slámu a čekal, jak to dopadne. Ze dvou stran šla visita, už byli ve vedlejšim voze, kde byli důstojníci zalezli ve slepičích koticích a asi tam toho měli hodně - ale štěstí mě přálo, vlak zapískal a jeli jsme až na vídeňské Nové město, kde jsme měli přeseďat na Brno. Tam jsme našli do vagonů osobních, já baťoh ukryl pod lavici a už tam byla zase šťára, ale mnoho nesehnali i jeli jsme na to Brno, tam jsme zase měli přeseďat na Choceň. V tom bylo řečeno, že tam dávají teplou menáž a tak několik nás tam pro ní šlo, ruksaky jsme nechali na peroně, ale mrzeli jsme se, bylo to daleko a menáž byla studené, no vzali jsme si jí a že jdem zpátky, jenže ostatní vojáci už byli ve vagoně, jen můj ruksak byl na peroně, ještě jsem se divil, že ho někdo nevybral, bylo v něm všechno.

Přijeli jsme do Chocně, a zase do čekárny na prohlídku, nějaký Valášek mi povídá, nech si batoh tady a jdi tam jen s chlebníkem, já ti tady postojím. Tam jsem dostal lístek, že mě prohlíželi a jedem na Nové Město.

Když jsme vystoupili, měli jsme zase jít k visitě, já povídám, že jsme byli prohlédnuti v Chocni, tak kdo prý má lístek z prohlídky, tak může jít. Tak jsem hned sedl na poštovní vůz, který jezdil na Bystré, přijel jsem domů právě za týden po vyjití z Rummy - 11. listopadu. Tak jsem skončil první světovou válku, tehďa nazývanou „velká“. Ale musím ještě něco dodat k pobytu v Ukrajině. Ještě když jsme byli přiděleni u Němců, tak k nám přišel s marškou Franta Davidů z Nového Města nad Metují a že prý už třikrát desentýroval, posledně že byl na italské frontě a tam vnikl do nějakého panského sídla, ukradl tam stříbrný jídelní příbor a utekl, jenže jej zase chytili a poslali s marškou na ruskou frontu a zrovna byl přidělen k nám a měl jej pod dohledem ze Solnice desátník Janeček, zprvu musel být zavřený, v noci byl hlídán, ve dne mohl být s námi, později, když Franta dělal dobrotu tak s námi přijel na Ukrajinu. Tam byl s civilisty samý kšeft, koupil od vojáků hodinky a civilům je s výdělkem prodal. Ale desátník jej měl stále pod dohledem, až na jedné stanici Franta nikde, asi zase prchl. Po válce tady v Bystrém byl nějaký sjezd, a Franta přijel s krámem, prodával nějaké cukroví, i ptám se jej, jak se v té Ukrajině od nás smekl a on povídá, že si lehl pod vůz mezi kolejnice, pak vstal a šel působit mezi civilisty, povídá, že dělal i doktora, ovšem věřit se mu všechno nemohlo.



Dále jsem chtěl podotknout, že jsem viděl ve městě Janovce dva parní mlýny vytápět slámou. Na náměstí tam byly stabilní krámy a v těch mívali dostaveníčka milenci, právě že si nevypravovali nebo neobjímali se jako u nás, oba měli v kapsách slunečnicová semena, ty míst řeči louskali a jeden na druhého skořápky prskali. No a teď zase domů. Starosta dostal příkaz, aby vojáci, co přišli domů, zase narukovali na vojnu hájit před Maďary republiku a tak jsem také narukoval 8. prosince. Když jsem mohl sloužit nenáviděnému Rakousku, že můžu sloužit naší republice. Narukovali jsme do České Lípy, mnoho se nedělo, dali nás také na samé hranice hlídat pašeráky. Bylo tam dobře, chodili jsme na patroly, také jsme měli taneční zábavu, naši hoši hráli české písničky a Němcům a hlavně ženským se to moc líbilo. V Č. Lípě býval stav vojska dosti vysoký, ale když bylo potřeba pár lidí na škrábání brambor, všecko se rozuteklo po městě, jen když byl žold, tak přišlo všecko. No tloukli jsme se po těch štacích i v Č. Kamenici jsme byli nějaký čas. Žoldu bylo šest Kč denně, za nic nedělání to bylo dost. Koncem května přišel rozkaz jet na Slovensko krotit Maďary. Přijeli jsme do Edelény a tam jsme byli v rezervě, ale museli jsme ležet za vsí na starém hřbitově. Bylo právě dost zima v noci a tak vzpomínám, jak jsme se tiskli mezi hroby, aby nám nebylo tolik zima. Z toho místa jsme ustoupili a zaujímali různé posice, vždy přes nějaký kopec a údolí chodily jen patroly, takže ve frontě nebylo moc jisto, mohl Maďar přijít odzadu a zabít nás, ale my jsme museli stále ustupovat, neměli jsme dostatečnou výzbroj, zvláště dělostřeleckou – vzpomínám, jak jsme měli obsazenou linii v lese a já musel jít dozadu na stranu a když jsem šel zpátky, šel také Bohumil Hradecký, byl z jiné setniny, jak jsme se rádi viděli, když jsme z jedné vsi. Sotva přijdu na posici, přišel rozkaz od práva, sebrat municí a ustupovat. Měli jsme právě nafasován sud vína a tak jsme ho prostříleli, aby maďarům nic nezůstalo. Když jsme ustupovali, tak na nás Maďaři stříleli, tak jsme ustoupili do vsi Kluknava a tam jsme zabrali posici, ale dlouho jsme tam také nebyli. Čekali jsme na rozkaz, ale když jsme žádný nedostali, tak jsme opět ustoupili, byli jsme poslední, museli jsme přes ves a tam se na nás lidé škaredily. Pak nás dávali dohromady, že taky dostaneme menáž a zase Maďaři začali střílet i z kanonu. Sebrali jsme, co kdo měl v šálku a utíkali s tím do lesa, oni stříleli dál a tak jsme se už nikdo zpátky nevracel. Čekali jsme, co bude, zase se začalo střílet, ani jsme nevěděli, kde fronta vlastně je. V tom šli italští legionáři, tak jsme se chytili s nimi a šli do té vsi, už se nestřílelo, ale mrtvoly tam byly vidět. Střílelo se před tím i do civilistů, naši si to nenechali líbit a pár jich postříleli. Legionáři ves přešli pak už bez střílení, a v druhé vsi zůstali na nocleh a my s nimi. Bylo nás několik, ráno jsme se šli dívat, jestli tam není někdo od nás a našli jsme šťastně náš trén. Tam jsme se přihlásili, zůstali asi tři dny, já jsem byl marod a tak jsem se hlásil k lékaři. Doktor mě uznal a tak jsem dostal několik dnů volna. Když jsem se vyléčil, tak jsem se ke své setnině už nedostal, dali mě k technické. S tou jsem prochodil kus Slovenska, dostali jsme se do východního, až skoro k Michalovcům k vesnici Abara, byla Maďarská. Tam jsme zůstali několik dnů. Tam jsem byl také nějakým Rudolfem z Nov. Hrádku poslán k rolníkovi na žně, bylo to už v srpnu a tak kdo uměl, pomáhal na žních a musel tam jít. Mezitím byl sjednán mír. Zvláštní bylo na tom Slovensku, že která vesnice byla na rovině, byla maďarská a straně měli osazeny Slováci. Byli jsme v té Abaře několik dní, už ani nepamatuji a pak jsme se vrátili do té Kluknavy, bylo to nedaleko průmyslového města Krombachu, tam jsme si vyhledali byty. Přišli jsme do stavení a tam byla ženská na slehnutí, tak nás nechtěla a my také ne, abychom ještě nemuseli chovat. Šli jsme do chalupy naproti, tam nás nechali a bába nám vypravovala o té ženské, že se vyspala se Srbem a muže že má v Americe a ještě jsme tam byli, když jí její muž psal, že jede domů, to on měl jistě radost z přírůstkem. Byli jsme tam až do října, pak poslali nejstarší ročníky, jako jsem byl já do Košic, tam jsme byli sehnáni ze všech útvarů a čekali na odchod ke kádru. Konečně to přišlo a my od 18. pluku jeli do Hradce Králové. Tam jsme odvedli, co bylo státního, přestrojili se do civilních šatů a jeli jsme domů na trvalou dovolenou, konečně přeci po pěti a čtvrt roku, já jsem přijel domů 20. října 1919 a narukoval jsem 27. července 1914.

Musím ještě mluvit o štěstí, že jsem domů přijel celý a ani raněný jsem nebyl, jinak jsem prožil všechny útrapy a svízele, které jsou s válkou spojeny a teď se mě to hlásí v celém těle, v nohách, nechťejí mě nosit, mám záduchu, která mě nedovolí něco těžkého dělat. No vypsals jsem, co jsem pamatoval a ještě mnoho zapomněl. Měl jsem opravdu štěstí, že jsem nepřišel do přímých bojů, ale kamarád ze Sněžného Franta Matěně měl ještě větší, dostal se za pucáka k majorovi od četníků, ten byl stále u štábní setniny, až do konce války mu pucoval šaty. Pak Franta šel k plukovníkovi, řekl mu, že dělal pucáka a ten si jej nechal, byl ještě víc vzadu, než dřív a teprve se měl dobře.

Tak co jsem nezapomněl, to jsem napsal, chtěl jsem psát paměti, ale pro samou práci jsem se k tomu nemohl dostat - až teď ve stáří, kdy už jsem z těžké práce vyřazen a také všelijak nemocen jsem se dal do psaní a ještě toho je celý deník těch dojmů. Psáno ke konci srpna a začátkem září 1965 ve věku 76 roků a tím končím.

## **Josef Andrš**

narozen 2. dubna 1889

zemřel v lednu 1968

*Na začátku článku obrázek Josefa Andrše v době války ve vojenské uniformě, na konci článku fotka na sklonku života.*

